

Инокентий.

(Съ прѣданостъ) Пъкъ азъ съмъ ти и за майка и за баща.

Бистра.

(Нѣжно). Азъ те обичамъ толкова много, дѣдо!

Инокентий.

И все пакъ нѣщо тайшъ отъ мене.

Бистра.

(Като помълчава) Азъ ти казахъ.

Инокентий.

(Като си спомня) Само за това! . . . за това, че всички биле противъ Еремия.

Бистра.

(Смутена) Да —

Инокентий.

(Съкашъ не повѣрвалъ) Само за това! Чини ми се, че нѣма основание —

(Погледа я, като да я запита на ново)

Бистра.

(Срѣща погледа му и се изчервява)

Инокентий.

(Снема очи къмъ земята мълчеливо и като въздъхва запушва лула).

Бистра.

(Добива за мигъ смѣлость да заговори, ала нѣкакъвъ смутъ обзема дупата ѝ, разтреперва се и само скърпва ржцѣ и оборва до прозореца глава).

Дълго мълчание.

Отъ двора се чува лай на кученце. И двамата вдигатъ глави вслушани въ гласа на баба Спаса.